

HAMBARE PLINE, DAR SUFLETUL GOL- *Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina* -

Rânduită de Sfânta Biserică să fie citită în prima duminică a Postului Nașterii Domnului, „Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina” nu face referire la un om anume, ci la bogatul lacom, nemulțumitor și indiferent față de semenii săi, care poate fi oricare dintre noi, întrucât toți avem sufletul robit printr-o atașare excesivă de bunurile materiale, limitate și trecătoare și care pot fi un prilej de apropiere sau de îndepărtare, atât de Dumnezeu cât și de semenii săi. Viața noastră nu ține de bogăție, care credem că este a noastră, ci ține numai de Dumnezeu, în ale Căruia mâini suntem și care ne dăruiește toate cele de folos. Orice post este o perioadă de pocăință, rugăciune, milostenie, dar în acest post al Nașterii Domnului, avem o chemare mai accentuată la milostenie. Dumnezeu S-a milostivit de noi și a trimis pe Fiul Său, să se Întrupeze pentru mântuirea noastră, ca într-un dialog al iubirii. La rândul nostru, trebuie să răspundem la iubirea lui Dumnezeu, cu iubirea față de semenii noștri, dăruindu-le și noi așa cum El ne-a dăruit nouă Cel mai mare Dar care se poate cugeta, pe Însuși Fiul Său, singurul lucru nou sub Soare. Dumnezeu procedează pedagogic cu bogatul căruia i-a rodit țarina, îi face daruri și mai mari pentru a fi nevoit ca și el să dăruiască, pentru că nu îi mai ajungeau hambarele, unde să adune toate roadele pământului. Însă decizia lui este surprinzătoare, hotărând să strice hambarele vechi, pentru a ridica altele mai încăpătoare. Acestea să le facă pentru a bea, a mânca și a se odihni pentru mulți ani. Pentru hotărârile sale este numit nebun, pentru că se comportă ca și cum Dumnezeu nu ar exista, căci prin comportamentul său neagă existența lui Dumnezeu. Bogatul gândea că toate sunt ale lui, roadele, hambarele, grâul și bunățile, sufletul, ca și cum nu ar fi primit nimic de la Dumnezeu, dar se poate pune întrebarea, erau toate cele enumerate ale lui? Era el stăpân pe ceva din cele amintite? Nicidecum! El era un biet rob, care, deși era bogat și avea de toate, era slugă pentru tot ceea ce se amăgea că are. În momentul în care el a murit, ce mai avea din cele ce se lauda că are? Bunătățile, grâul, hambarele, le-a părăsit de îndată ce a murit, sufletul peste care se credea stăpân, i-a fost cerut de îngerii înfricoșători, prin îngăduința lui Dumnezeu. Bogăția, fiind de natură materială, nu este rea în sine, ea devine bună sau rea în funcție de modul cum este folosită, pentru că nu bogăția în sine aduce osândă, după cum nici sărăcia în sine nu aduce mântuire. Viața de aici este un timp de pregătire pentru viața veșnică, iar noi suntem cu adevărat ceea ce hotărăște dreapta judecată a lui Dumnezeu. Biserica ne îndeamnă să ne îmbogățim prin credință, prin bunătate sufletească, prin fapte bune, unind postul cu rugăciunea și milostenia, spre slava Preasfintei Treimi și mântuirea noastră. Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne izbăvească de patima iubirii de argint, ca să ne îmbogățim în Iisus Hristos, Domnul nostru.

INTRAREA ÎN BISERICĂ A MAICII DOMNULUI

Împlinindu-se trei ani de la nașterea Maicii Domnului, dumnezeieștii părinți Ioachim și Ana și-au adus aminte de făgăduința pe care au făcut-o lui Dumnezeu mai înainte de a se naște fiica lor, Fecioara Maria. Căci ei, fiind oameni sterpi și neroditori, numai prin rugăciuni, post și milostenie au dobândit pe această dumnezeiască pruncă Maria. „Doamne, de ne vei da nouă un prunc, ziceau ei, noi îl vom închina Bisericii Tale neroditori, spre izbăvirea de jignirea lumii”. Deci aducându-și aminte de această făgăduință pe care au făcut-o, Sfinții Părinți Ioachim și Ana s-au hotărât să dea Bisericii pe Fecioara Maria când ea avea trei ani, după făgăduința de mai înainte. Și gândind acestea, au adunat în Nazaret, orașul în care trăiau, rudeniile lor de neam împărătesc și arhieresc, ca să însoțească această copilă sfântă până la Ierusalim, cu cântări și cu psalmi. Și au pornit spre templul din Ierusalim, cale de peste 150 de kilometri, mergând trei zile în șir. Și era o minune mare și prealăudată acea dumnezeiască adunare, alcătuită din rudele Preasfintei Fecioare Maria. Oameni și îngeri o conduceau pe această biserică vie și însuflețită, acest chivot cu totul de aur al manei celei dumnezeiești și al luminii. Când au ajuns la Ierusalim, după o cale de trei zile, s-a făcut acolo o altă minune preaslăvită. Templul, zidit de Solomon și restaurat de Zorobabel, avea la intrare 15 trepte, după numărul celor 15 psalmi, pe care preoții și leviții îi cântau când intrau la slujbă (așa-numiții psalmi ai treptelor). Când a ajuns Fecioara Maria la aceste 15 trepte, dumnezeieștii părinți Ioachim și Ana voiau să o ducă de mână, ca pe o copilă ce nu poate pași pe trepte. Dar, fiind întărită de harul Duhului Sfânt, ea s-a desprins din mâinile părinților și de ceata fecioarelor care o conduceau cu făclii aprinse și cu cântări și a început să urce ca o porumbiță nevinovată peste toate treptele, ca o pasăre a raiului, și a ajuns la treapta de sus, unde erau preoții îmbrăcați în veșminte de aur, împreună cu prorocul Zaharia. După ce Zaharia a închinat-o pe prunca Maria în biserică, a făcut un lucru cu totul neobișnuit și cu totul neîngăduit de Legea Veche. A adus-o pe Fecioara Maria în Sfânta Sfințelor, unde era chivotul Legii cel ferecat peste tot cu aur și heruvimii care umbreau altarul și masa și toiagul lui Aaron care înfrunzise și șarpele cel de aramă și celelalte lucruri sfinte ale lor. Despre nevoința ei îngerească în Templu ne spun Sfinții Părinți, că Fecioara Maria priveghea de seara până dimineața în Sfânta Sfințelor, cugetând adânc și rugându-se lui Dumnezeu, în cugetare și lacrimi neîncetate. Acolo se ruga pentru mântuirea întregului neam omenesc. Seara la ora șase, venea Sfântul Arhanghel Gavriil și-i aducea Fecioarei Maria hrană îngerească din cer în Sfânta Sfințelor. Așa s-a hrănit ea timp de 12 ani, nu cu hrană pământească, ci numai cu hrană cerească adusă de Arhanghelul Gavriil. Așa a fost petrecerea Preasfintei Fecioare Maria în Sfânta Sfințelor, căci se pregătea să fie sălaş al Mântuitorului Iisus Hristos, izbăvitorul lumii. Amin.

Sfânta Ecaterina, fiica principelui Consta, a trăit în timpul împăratului Maximian, la începutul secolului al IV-lea. Cunoștea foarte bine limba greacă și limba latină și avea cunoștințe temeinice de astronomie și de oratorie. Sfânta muceniță Ecaterina are două viziuni: în prima o vede pe Maica Domnului cu Pruncul în brațe. Din cauza faptului că nu era creștină, nu reușește să vadă fața Mântuitorului. Acest lucru îi descoperă deșertăciunea cunoștințelor ei și alege să primească Sfântul Botez. În a doua vedenie i se descoperă Hristos, care îi dăruiește un inel de logodnă, spunându-i: „Iată, astăzi te primesc pe tine mireasa Mie nestrucată și veșnică,

deci să păzești tocmeala aceasta cu dinadinsul și să nu mai primești nicidecum alt mire pământesc”. În următoarea zi, Ecaterina rămâne uimită când vede inelul de logodnă pe degetul său. Este momentul în care viața sa se schimbă radical. De acum înainte începe să condamne cultul și miturile păgâne, înfruntă în discuții publice pe înțelepții vremii și chiar reușește să-i aducă la adevărata credință. Este silită de Maximian să se

înfrunte cu o adunare de filosofi păgâni. Datorita iubirii sale față de Hristos și a înțelepciunii cu care a fost împodobită, Sfânta muceniță a făcut ca toți filosofii prezenți să creadă în Hristos și să-L mărturisească ca fiind Dumnezeu adevărat. Pentru acest lucru, toți acei înțelepți au fost arși în foc. Pentru lupta sa împotriva cinstirii zeilor, Sfintei Ecaterina i s-a tăiat capul. Potrivit Sfintei Tradiții, la tăierea capului său nu a curs sânge, ci lapte, iar îngerii au dus trupul Sfintei Ecaterina în Muntele Sinai, în locul în care Moise văzuse Rugul Aprins. Aici s-a ridicat o mănăstire cu numele Sfintei mucenițe, Mănăstirea Sfânta Ecaterina.

POST ȘI MILOSTENIE

Postul Nașterii Domnului este, în primul rând, o pregătire, o sfințire a gândurilor, a simțirilor, a trupului și a sufletului nostru prin pocăință, prin Spovedanie și Împărtășanie, prin citirea mai deasă a Sfintei Scripturi și a scrierilor sfinților și printr-o atenție spirituală deosebită ca să devenim „biserica sfințită” în sufletele și în trupurile noastre. În această perioadă a postului înțelegem că, pe lângă pregătirea noastră duhovnicească interioară, trebuie să facem și milostenie, dăruind altora, ca semn al iubirii noastre frățești, daruri spirituale și daruri materiale, după putință, iar dacă nu avem niciun dar material, măcar să oferim un cuvânt bun, o mână de ajutor, o încurajare unui om sărac, singur și dez-nădăjduit, întristat sau îndoliat. Această milostenie sau această dăruire către alții este pregătirea noastră pentru a primi pe Cel ce este Marele Dar, pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, dăruit de Dumnezeu Tatăl „pentru noi, oamenii, și pentru a noastră mântuire”. Postul se unește cu rugăciunea și cu Sfânta Împărtășanie mai deasă, pentru sfințirea noastră, dar și cu milostenia, ca semn al prezenței iubirii milostive a lui Hristos în noi. Când primim un dar, ni se umple mâna, dar când dăruim cu bucurie și smerenie, ni se umple inima de prezența lui Dumnezeu Cel milostiv în noi. Când ne rugăm, ne unim cu Dumnezeu Cel necuprins și netrecător, primind în suflet pace și bucurie. Amin.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 20 noiembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie la Biserica „Vovidenia”
Marți 21 noiembrie	07:00 - 10:45	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 24 noiembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 25 noiembrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie
Duminică 26 noiembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie și dezlegări

Sensul vieții

Odată, venind spre casă, un om înțelept a întâlnit un alt om. Acesta se grăbea atât de mult încât, trecând pe lângă înțelept, fără să vrea l-a lovit. Calm și respectuos, înțeleptul l-a întrebat: „Spune-mi te rog, unde te grăbești așa, încât nu mai vezi nimic în calea ta?”. „Îmi cer iertare, a zis omul, fără a-și încetini pasul, mă grăbesc pentru că sunt în căutarea sensului vieții și nu pot pierde timp până nu-mi îndeplinesc scopul”. „Ei bine, a zis învățătorul, eu am auzit despre un om, care toată viața lui a căutat acest sens”. „Sper că a aflat adevărul?”, s-a interesat drumețul nerăbdător. „Da, el a murit împăcat, reușind să șoptească celor de alături că doar pe patul de moarte a înțeles...”, a spus înțeleptul. „Ce a înțeles?”. „Că sensul vieții e doar o alegere...”. „Ei bine, îți mulțumesc”, a zis omul și aproape fugind și-a continuat drumul. „... o alegere: sau trăiești viața din plin, sau o ratezi, căutând sensul ei”, a sfârșit înțeleptul. Însă cuvintele acestuia nu au mai fost auzite de acel om. Nu încerca să înțeleagă viața și sensul ei, ci trăiește-o! Aduci o mie de sensuri îți vor apărea în față.

Pasărea nemulțumită

O cioară trăia în pădure și era absolut mulțumită de viața ei. Însă într-o zi a văzut o lebădă... „Această lebădă este atât de albă”, s-a gândit cioara. „Și eu sunt atât de neagră. Aceasta lebădă trebuie să fie cea mai fericită pasăre din lume”. Cioara i-a comunicat lebedei ceea ce gândea. „De fapt, i-a răspuns lebăda, simțeam că sunt cea mai fericită pasăre din împrejurimi până când am văzut un papagal care avea două culori. Acum cred că papagalul este cea mai fericită pasăre care a fost creată”. Apoi cioara l-a abordat pe papagal. Papagalul i-a explicat: „Am trăit o viață foarte fericită până când am văzut un păun. Eu am doar două culori, însă păunul are o multitudine de culori”. Mai târziu, cioara a vizitat un păun de la grădina zoologică și a văzut că sute de oameni s-au adunat ca să-l vadă. După ce oamenii au plecat, cioara s-a apropiat de păun. „Dragă păun, a spus cioara, ești atât de frumos, în fiecare zi mii de oameni vin să te vadă. Când oamenii mă vad pe mine, imediat mă gonesc. Cred că ești cea mai fericită pasăre de pe planetă”. Păunul a răspuns: „Am crezut dintotdeauna că sunt cea mai frumoasă și fericită pasăre de pe planetă. Însă din cauza frumuseții mele, sunt închis în această grădină zoologică. Am cercetat cu atenție grădina zoologică și am realizat că cioara este singura pasăre care nu este închisă într-o cușcă. Așa că zilele trecute m-am gândit că dacă aș fi o cioară, aș putea să hoinăresc fericit pretutindeni”. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

